

“Прича о Таталији”, Весна Алексић
Прихватање

Ово је прича о једној беби Таталији и дечаку, њеном брату, који није желео да добије сестру. Поред дечака, у причи се појављују његови мама и тата, бака и дека и бекиситерка Цеца.

Дечак из ове приче има 5 година, а прича почиње тако што су дечаку родитељи рекли да ће добити сестру која ће се звати Наталија. Дечак није био срећан због тога зато што није желео ни сестру ни брата. Иако је знао да изговори њено име, бебу је назвао Таталија јер му је тако било згодније.

Сви из његове породице су се много радовали и говорили су му како је дивно што ће добити сестру, да ће моћи да дели играчке са њом и да је чува и пази као прави старији брат. Посебно се радовала бекиситерка Цеца која је говорила како ће моћи да јој прави разноврзне фризури и облачи јој хаљинице.

Дечак се осећао тужно и љутито јер није желео да дели играчке са сестром. Помислио је да ће бекиситерка Цеца чувати и играти се само са бебом а не више са њим. Осећао је љубомору јер је мислио да неће имати сву пажњу за себе. Није желео да учествује у куповини ствари за бебу и бирао је оне које су му се мање свиђале.

Беба Таталија се родила у пола ноћи и у кући се одмах организовало славље на које су дошли пријатељи и родбина. Сви су били весели и бучни, па се дечак пробудио и био уморан и збуњен. Нису обраћали пажњу на њега све док није умочио лакат у тарту са натписом Наталија. Након тога, није био расположен да прича ни са ким и решио је да почне да говори јапанским језиком, а то је значило да ће почети само да ћути. Следећег дана бебу су донели из породилишта. Сви су се дивили како је беба лепа, док је дечак био срећан само зато што је видео маму и што је она поново била кући. Те вечери, почео је да замишља разне ствари: како би бебу послао свемирским бродом до Месеца или Јупитера, како би је оставио у џунгли са животињама или диносаурусима да је гаје.

Пошто је беба добила жутицу, морали су да је одведу у болницу. Дечак није разумео шта је жутица, али је видео колико су тата и бака били забринути и много се уплашио. Чак му није помагало ни Цецино читање прича. У току ноћи се пробудио, отишао до мамине и татине собе и мирисао мамин шал. Тата га је загрлио и питао да ли се брине за сестру и објаснио му да је уплашен без разлога и да ће све бити у реду. На крају је дечак био јако срећан што му је сестра добро и једва је чекао да се врати кући.

Прича ми се много допада зато што описује љубав између брата и сестре. Када неко има брата или сестру никад није усамљен и увек има друштво за игру. Ја највише волим свог брата Стефана и радујем се што ћу добити још једног млађег брата.

Писац ове књиге је наша књижевница Весна Алексић, која је написала многе књиге за децу.

Тијана Филиповић, 2/2
ОШ „Иван Милутиновић“, Београд

